

VASARIO 5 –OJI ŠV. AGOTOS DIENA

Tradiciškai savo pagrindinį maistą – duoną – mūsų protėviai garbino Vasario 5-ąją. Tą dieną visuose namuose pasklisdavo kepamos duonos aromatas, buvo imamasi duonos aukojimo apeigų. Ši sena lietuvių šventė, užgimusi dar pagonybėje, vėliau, jau krikščioniškaisiais laikais, imta tapatinti su Šv. Agotos vardinėmis, o duona pradėta šventinti bažnyčiose. Parsinešta iš maldos namų duonelė laikyta namų palubėje, gabalėlis jos taip pat būdavo įkasamas po namo pamatais arba padedamas ant krosnies – kad ugnis iš namų neišeitų ir neišplistų. Apskritai laikyta, kad Šv. Agotos duona apsaugo nuo visokiausių negandų – gaisrų, vagysčių ligų... Šv. Agotos duonos pagalba būdavo atkerimi blogosios akies nužiūrėti žmonės ir gyvuliai. Nužiūrėtomis laikytoms karvėms prie ragų būdavo pririšamas drobinis maišiukas su šventintu duonos gabalėliu, o einant į mišką uogauti ar grybauti, į kišenę taip pat visuomet įsikišama Šv. Agotos duonelės: juk ji apsauganti nuo gyvačių įgėlimo. Drobiniu skudurėliu, suvilgytu vandeniui, kuriame mirko šventintos duonos riekelė, gydytos odos ir akių ligos. Ne viena mama, išleisdama sūnų į armiją (ar dar blogiau – į karą), į jo drabužį įsiūdavo pašventintos duonos gabalėlį, kad šis saugotų jos vaiką nuo priešų kulkos. Jei namuose kildavo gaisras, žmonės apnešdavo Šv. Agotos duoną aplink trobesį ir mesdavo ją į ugnį, kad ši nurimtų...

TAIGI, VISUS DARŽELIO BENDRUOMENĖS NARIUS KVIEČIAME VASARIO 5 DIENĄ ATEITI Į PIRMĄ AUKŠTĄ, PRIE SALĖS PASIVAIŠINTI DUONA.

